

ENTER

择天记

ทำ
สิบต
พลีก
ไซตชะต

14

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE

阅文集团

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอรั๊คส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอรั๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

นับตั้งแต่คืนเหตุการณ์ยึดอำนาจที่สุสานเทียนชู่เป็นต้นมา เชื่อว่าโจวหงคงเป็นคนที่ชวนให้ทุกคนตั้งคำถามอย่างเจ็บใจว่าทำไมคนชั่วถึงตายยากตายเย็นนัก แถมยังได้ดิบได้ดีอีกต่างหาก จากที่เป็นสุนัขรับใช้จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ ตอนนี้เป็นถึงขุนนางใหญ่ของกลุ่มผู้ปกครองใหม่แห่งราชวงศ์ต้าโจวแน่นอนว่าไม่ใช่แค่สำนักอ่านทั้งหลายเท่านั้นที่คิดเช่นนั้น เงินฉางเชิงเองก็ไม่อาจปล่อยให้โจวหงมีชีวิตอยู่ต่อไปได้เช่นกัน ทว่าแม้จะได้รับความร่วมมือจากยอดฝีมืออันดับหนึ่งบนทำเนียบเขียวเหยาอย่างหวังฟู่ ภารกิจในวันหิมะแรกนี้ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะสำเร็จได้โดยง่ายเลย ในช่วงเวลาวิกฤตที่สุดหวังฟู่มีชาวแดนได้อยู่เคียงข้าง แต่เงินฉางเชิงตกอยู่กลางวงล้อมเพียงลำพัง แล้วเขาจะเป็นเช่นไรต่อไป

ขอเชิญทุกท่านติดตามการต่อสู้สุดเข้มข้นชนิดลุ้นระทึกจนนาทีต่อนาทีวาระสุดท้ายของขุนนางโหด และปัญหาที่จะเกิดขึ้นหลังจากนั้นพร้อมกัน ณ บัดนี้!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์พรีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์พรีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ใครจะโศกเศร้าเพราะไม่อาจไล่ตามดวงตะวันได้กัน
ย่อมต้องเป็นเหล่าคนที่กลัวพอหรือบ้าพอจะไล่ตามดวงตะวัน

ตอนที่ 48

เข้าใจต่อสู้ในชั้นเดียวกัน

ข่าวลือนั้นแพร่ไปทั่วเมื่อสองปีก่อน ทว่าไม่มีใครเชื่อ ดังนั้นจึงค่อยๆ
ถูกลืมเลือน

เพราะข่าวลือนั้นเหลวไหลเกินไป

ต่อให้เงินฉางเซิงมีพรสวรรค์ในมรรคากระบี่สูงส่งก็ยังเป็นเรื่อง
เหลวไหล

แต่เมื่อวันนี้ยอดฝีมือเหล่านี้ได้เห็นภาพตรงหน้าเองกับตาก็คงตระหนัก
ได้ว่าข่าวลือนั้นเป็นจริง

มันเหลวไหลเกินไปจริงๆ

อย่างแรก จะทำเช่นนี้ได้ต้องครอบครองกระบี่มากมาย

อย่างที่สอง จะควบคุมกระบี่มากมายเช่นนี้ได้ต้องมีพลังจิตอัน
แข็งแกร่ง ทรงพลัง และมั่นคงเกินกว่าที่ผู้ใดจะจินตนาการ อีกทั้งนี้
มิใช่แค่การควบคุมธรรมดา หากทำได้เพียงใช้พลังจิตสั่งให้กระบี่เหล่านี้
ฟื้นหรือแทงแต่ไม่สามารถตอบสนองอย่างรวดเร็วหรือออกกระบี่วนทำ
อันซับซ้อนได้ กระบี่เหล่านี้ย่อมไร้อำนาจต่อกรกับยอดฝีมือชั้นรวบรวม
ดวงดาวอย่างพวกเขา และพวกเขาก็จะมองข้ามกระบี่เหล่านี้ไปอย่าง

สิ้นเชิง

ใช่แล้ว คนผู้หนึ่งต้องมีกระบี่จำนวนมาก มีพลังจิตที่แข็งแกร่งพอจะควบคุมพวกมันทั้งหมด และยังต้องรู้เพลงกระบี่ที่หลากหลาย

คุณสมบัติเหล่านี้สูงส่งเกินไป ดังนั้นหากว่ากันตามเหตุผล ไม่มีใครสามารถมีคุณสมบัติเช่นนี้อยู่ใต้ท้องฟ้าดวงดาว

ทว่าเซียนไซเหล่านี้นับว่ากับตั้งไว้เพื่อเงินฉางเชิงโดยเฉพาะ

เขาครอบครองกระบี่มากมาย อีกทั้งยังสามารถควบคุมพวกมันได้ตั้งใจนึก หรืออาจกล่าวได้ว่ากระบี่เหล่านี้ยินยอมเคลื่อนไหวตามเจตจำนงของเขา ที่สำคัญคือเขารอบรู้เพลงกระบี่จำนวนมาก

ดังนั้นเงินฉางเชิงย่อมสามารถทำเรื่องที่ฟังดูเหลวไหลนี้ได้

ดังนั้นสำหรับยอดฝีมือของราชสำนัก การต่อสู้ในวันนี้จึงกลายเป็นเรื่องเหลวไหล

เพียงแค่เงินฉางเชิงสั่งให้กระบี่ที่อยู่กลางอากาศเหล่านั้นออกกระบวนท่า ก็จะเท่ากับการโจมตีจากเงินฉางเชิงหลายสิบหรืออาจถึงหลายร้อยคน

แล้วพวกเขาจะสู้ได้อย่างไร

เกล็ดหิมะร่วงหล่นจากปากฟ้า ปกคลุมไหล่ของเงินฉางเชิงจนเกิดเป็นชั้นหิมะบางๆ สีขาวนวล

ในเวลาเดียวกันเกล็ดหิมะก็ตกลงมาปกคลุมกระบี่หลายร้อยเล่มที่ล้อมเขาเอาไว้ กลายเป็นเส้นสายสีขาวมากมายลอยอยู่กลางอากาศ

เขาก้าวไปข้างหน้า กระบี่หลายร้อยเล่มในอากาศก็เคลื่อนตามไปอย่างเงียบงัน

เป็นภาพอันเหนือจริงที่ชวนให้รู้สึกครั่นคร้าม

กระบี่หลายร้อยเล่มสั่นไหวในสายลมหิมะโดยไม่ส่งเสียงอันใด ต่อเมื่อพลังภายนอกมารบกวนเท่านั้น กระบี่จึงจะส่งเสียงหึ่งๆ ออกมา

จิตกระบี่หลายสายพลันส่องประกายท่ามกลางพายุหิมะ เสียง
กระຈ้างใสของกระบี่และเสียงปะทะดั่งขึ้นแทบจะในเวลาเดียวกัน

เลือดสดกระจ่ายในอากาศและตกลงบนพื้น

กระบี่ที่แตกเป็นเสี่ยงปักเข้าใส่กำแพงจนมิดด้าม

จิตกระบี่ทั้งหมดสลายไปและกลับคืนสู่ความเงียบสงบในทันที

สองยอดฝีมือจากวังหลวงพยายามลอบโจมตี ทว่ายังไม่ทันจะ
ฝ่าม่านกระบี่หลายร้อยเล่มไปได้ พวกเขาก็ได้รับบาดเจ็บและถูกบีบให้
ล่าถอยไป

ร่องรอยความเสียหายหลงเหลืออยู่ในสายลมและหิมะ ทำให้พอจะ
มองเห็นได้ว่าเงินฉางเซิงเฟิงใช้กระบวน์ท่าที่สองของเพลงกระบี่สัตย์จริง
ของศาสนาหลวงและกระบวน์ท่าเก็บเมฆสนธยาของสามกระบวน์ท่า
แห่งเวินสุ่ย

เงินฉางเซิงเดินออกจากซากปรักหักพังของลานเรือน กระบี่
หลายร้อยเล่มลั่นทพตามไปและพุ่งใส่กำแพงลานเรือนราวกับฝูงปลา
แหวกว่ายผ่านก้อนหิน

ลานเรือนแห่งนั้นที่เขาเดินเข้าไปมีโถ่งน้ำขนาดใหญ่ซึ่งมีชั้นน้ำแข็ง
บางๆ เกาะอยู่ภายนอก

เงินฉางเซิงมองไปทางนั้น

กระบี่หลายร้อยเล่มเคลื่อนไหวตามสายตาของเขาและเล็งไปยัง
โถ่งน้ำ

ฉะ! ฉะ! ฉะ! เสียงตดนับไม่ถ้วนดั่งขึ้นแทบจะในเวลาเดียวกัน
แผ่นน้ำแข็งบางถูกตัดเป็นชิ้นๆ พร้อมกับโถ่งน้ำที่แตกละเอียดเป็น
เศษเล็กเศษน้อย

น้ำพุ่งออกจากโถ่งน้ำซึ่งแตกเป็นเสี่ยง ชะล้างหิมะบนพื้นจนเสียรูป
เป็นเวลาเดียวกับที่ร่างโกลีตของมือสังหารล้มลงบนพื้น

ร่างของมือสังหารเต็มไปด้วยรอยกระบี่ เลือดไหลเจ็มนอง แต่
ตัวเขาดูเหมือนไม่รู้สึกรู้สเจ็บปวด เพียงมองเงินฉางเชิงอย่างตกใจเท่านั้น

"ถอยไปอีกหน่อย!" เจ้าหน้าทีจากกองชำระความตะโกนเสียงดัง
พวกเขาล้วนเป็นยอดฝีมือชั้นรวบรวมดวงดาวที่ผ่านการต่อสู้มา
อย่างโชกโชนจึงตอบสนองได้รวดเร็ว ตราบใดที่พวกเขาอยู่ห่างพอ
แรงกดดันจากกระบี่พวกนี้ก็จะอ่อนลงมาก

บางคนประมาณการไว้ว่าระยะปลอดภัยอยู่ที่ราวแปดจั้ง
ยอดฝีมือหลายสิบคนพุ่งตัวผ่านอากาศไปทันที ก่อนจะกระจายตัว
ล้อมรอบลานเรือนโดยทิ้งระยะห่างกับเงินฉางเชิงประมาณสิบกว่าจั้ง
แต่ไม่มีผู้ใดจากไป

เงินฉางเชิงไม่ได้ชะลอฝีเท้าลงเลยแม้แต่น้อยเมื่อเห็นภาพนี้ เขา
มุ่งหน้าต่อไป กลับเข้าสู่ลานเรือนในตรอกกองทัพนือซือเจ้งอย่าง
รวดเร็ว

ต้นไผ่ถึงต้นนั้นไม่เหลือใบ ส่วนกิ่งเปลือยเปล่าที่ยึดอยู่ที่กิ่งก้านพื้นที่
ภายในลานเพียงเล็กน้อย

ทว่าการมาถึงของกระบี่หลายร้อยเล่มทำให้พื้นที่ในลานเรือน
กลายเป็นแออัดอยู่บ้าง

เมื่อกิ่งไม้หักลงมากก็ไม่มีเสียงดังกรอบแกรบให้ได้ยิน แตกต่าง
จากใบไม้แห้ง

ต้นไผ่ถึงซึ่งเพิ่งถูกย้ายมาจากภูเขานอกเมืองจึงดูเหมือนจะไม่กี่สิบวันก่อน
ตอนนี้กลายเป็นเศษไม้เน่าไม่ถ่วงกองอยู่บนหิมะอย่างเงิบเซียบ
นี่ยังคงเป็นภาพอันเหนือจริง

ในลานเรือนเต็มไปด้วยกระบี่ซึ่งแผ่กลิ่นอายกร้าวแกร่งปราดเปรี้ยว
ถึงขีดสุด

ในโลกหล้าเต็มไปด้วยจิตกระบี่ซึ่งแผ่กลิ่นอายน่าเกรงขามไร้ใดเปรียบ

ใครก็ตามที่ต้องการจะบุกฝ่ากลุ่มกระบี่เข้าไปโจมตีเงินฉางเชิง ต้องเผชิญกับพลังของจิตกระบี่อันน่าเกรงขามเหล่านี้

บนถนนที่ปกคลุมด้วยหิมะ เขากับหวังพั่วได้แยกทางกัน ต่างคนต่างไปทำหน้าที่ของตัวเอง

หวังพั่วไปต่อสู้กับเถี่ยวเพวเพราะเขาชำนาญด้านการต่อสู้กับผู้แข็งแกร่งกว่า และสิ่งที่เกิดขึ้นก็พิสูจน์แล้วว่าเขาทำได้จริง

ในขณะที่เงินฉางเชิงมายังลานเรือนที่มีต้นไผ่ถึงเพื่อสังหารโจวหง เพราะเขาชำนาญด้านการต่อสู้กับศัตรูจำนวนมากกว่า

"ในที่สุดก็ใช้วิชาที่แข็งแกร่งที่สุดของเจ้าออกมาแล้วหรือ"

เสี่ยวเต๋อยืนมองเงินฉางเชิงจากบริเวณประตูหินของลานเรือน

ในตอนนี้เป็นอยู่บนบันไดหิน ระยะห่างระหว่างทั้งสอง ไม่ใกล้ไม่ไกล ไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไป คำนวณได้แปดจั้งพอดี

ระยะห่างนี้บ่งบอกหลายสิ่ง อย่างแรกคือเสี่ยวเต๋อเองก็ไม่มั่นใจว่าจะต้านทานการโจมตีจากกระบี่หลายร้อยเล่มไหวเช่นกัน ส่วนอย่างที่สองคือดูเหมือนเขาจะเข้าใจวิชากระบี่ที่เงินฉางเชิงใช้อย่างลึกลับ

ดังเช่นคำพูดนี้ของเขา

หลายวันก่อนหลินกงกงได้รับบาดเจ็บสาหัสในสำนักศึกษา ศาสนาหลวง ทำให้ผู้คนมากมายที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นต้องตกตะลึง

สำหรับคนระดับเสี่ยวเต๋อ วิชาของเงินฉางเชิงไม่ถือว่าเป็นความลับ

"กับคนที่อยู่ในขั้นเดียวกัน เจ้าเรียกได้ว่ารู้คู่ต่อสู้อย่างแท้จริง"

เสี่ยวเต๋อกล่าวต่อด้วยน้ำเสียงห่อหุ้มอยู่บ้าง

การรู้คู่ต่อสู้ในระดับเดียวกันนั้นฟังดูเป็นเรื่องธรรมดา แต่ที่จริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น

เพราะหลายพันปีที่ผ่านมาไม่เคยมีใครทำได้ ไม่แม้แต่คนเดียว

ก่อนที่หวังพั่วจะทะลวงชั้น เขาแข็งแกร่งระดับเดียวกับเซวี่ลิ่งชว่น

ตอนที่ซูลืออยู่ในชั้นรวบรวมดวงดาวระดับต้นก็ยังเคยถูกหญิงสาวบางคน ในทุ่งหิมะแดนเหนือทูปตีราวสุนัขตัวหนึ่ง แม้แต่ผู้ครองภพโຈที่ได้รับการขนานนามว่าผู้แข็งแกร่งที่สุดได้ทำทองฟ้าดวงดาว ตอนที่เขาอยู่ชั้นทะเลวงเวจจะระดับสูงก็ยังไม่ใช่คู่มือของเงินเสวียนป่า ถึงแม้ว่าในตอนนั้นเงินเสวียนป่าจะอยู่ชั้นทะเลวงเวจจะระดับสูงเช่นกันก็ตาม

ทว่าตอนนี้เงินฉางเชิงกลับนับได้ว่าไร้คู่ต่อสู้ในหมู่ผู้บำเพ็ญเพียรระดับเดียวกันอย่างแท้จริง

ในตอนนี้อยู่ชั้นรวบรวมดวงดาวระดับต้น และมีสัญญาณเตือนรางว่าเขากำลังจะทะลุวงสู่ขั้นต่อไป

อย่าว่าแต่ยอดฝีมือชั้นรวบรวมดวงดาวระดับต้นเลย ต่อให้เป็นยอดฝีมือชั้นรวบรวมดวงดาวระดับกลางก็ยังไม่อาจเอาชนะเขาได้

ไม่แม้แต่คนเดียว

มันเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขา

เพราะจำนวนกระบี่ที่เงินฉางเชิงมีนั้นเป็นตัวแทนจำนวนตัวเขาเอง

สู้กับเงินฉางเชิงก็หมายถึงสู้กับตัวเขาจำนวนนับไม่ถ้วน

แล้วใครจะสู้เขาได้

"ดีที่เจ้าแค่ไร้คู่ต่อสู้ในชั้นเดียวกันเท่านั้น" เสี่ยวเต๋อถอนหายใจก่อนจะกล่าว "ไม่เช่นนั้นข้าคงต้องหันกลับและจากไปจริงๆ"

ตอนที่ 49

จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้ยังคงเป็นการสังหาร

"วิชานี้ของเจ้าจึงไร้ประโยชน์เมื่อใช้กับข้า" เสี่ยวเต๋อเอ่ยกับ
เฉินฉางเชิงอย่างจริงจัง

เติมน้ำร้อนใส่อ่างไม้มากเพียงไรก็ไม่อาจทำให้น้ำเดือด ทับถม
ดินโคลนให้สูงกว่าสุสานเทียนชู่ก็ไม่อาจแข็งแกร่งกว่าก้อนศิลาไปได้ ต่อให้
เฉินฉางเชิงกลายเป็นเฉินฉางเชิงหมื่นคนจริงๆ ก็ไม่อาจอาศัยจำนวน
ทะลวงขึ้นไปได้

เรื่องนี้เข้าใจได้ไม่ยากนัก

การบำเพ็ญเพียรเป็นสิ่งที่โหดร้ายที่สุดในโลก ไม่มีใครเชื่อว่า
ความขยันจะสามารถชดเชยการขาดพรสวรรค์หรือการเพิ่มปริมาณจะ
สามารถเพิ่มคุณภาพได้

ตอนนี้เราสามารถต่อสู้กับเหล่ายอดฝีมือชั้นรวบรวมดวงดาว
ระดับต้นหรือแม้แต่ระดับกลางหลายคนได้พร้อมกัน แต่ก็ยังยากยิ่งนัก
หากจะสังหารอีกฝ่ายทั้งหมด ที่สำคัญกว่านั้นก็คือต่อหน้ายอดฝีมือชั้น
รวบรวมดวงดาวระดับสูงสุดอย่างเสี่ยวเต๋อหรือเสี่ยวจาง ระยะห่างของ
ระดับการบำเพ็ญเพียรก็ลดความได้เปรียบด้านจำนวนของเขาไปมาก

ที่เขาสามารถต่อกรกับพญาปีกทองในสวนโจวได้หาใช่เพราะเขาแข็งแกร่งทัดเทียมกัน ทว่าเป็นเพราะหมื่นกระบี่ตื่นขึ้นจากสระกระบี่ และได้เปลี่ยนความปรารถนาที่สั่งสมมาหลายศตวรรษเป็นเจตจำนงในการต่อสู้ เช่นนี้เขาถึงสามารถแสดงกระบี่ขั้นสุดยอดจนสิ้นสะเทือนฟ้าดินได้

ตอนนี้สวนโจวสงบนิ่งและเหล่ากระบี่เลื่องชื่อก็กลับคืนสู่สำนักกระบี่ที่เหลืออยู่ข้างกายเขาได้รับการหล่อเลี้ยงและขัดเกลาอยู่ในมหาสมุทรของซอนคมจึงค่อยๆ พื้นฟูสภาพขึ้นอีกครั้ง ทว่าพวกมันไม่อาจรวบรวมเจตจำนงต่อสู้เช่นนั้นได้อีกแล้ว พุดอีกอย่างหนึ่งก็คือภาพหมื่นกระบี่กลายเป็นมังกรอันน่าอัศจรรย์ไม่อาจปรากฏขึ้นในโลกนี้ได้อีกแล้ว

"แน่นอนว่าเจ้าก็ยังน่ากลัวอยู่มาก" ถ้อยคำของเสี่ยวเต๋อแฝงความรู้สึกโศกเศร้าต่ปัจจุบันและหวาดหวั่นต่ออนาคต "หากข้าปล่อยให้เจ้ามีชีวิตต่อไป เจ้ากับกระบี่ของเจ้าจะสร้างสถานการณ์เช่นไรขึ้นมาเมื่อไปถึงจุดสูงสุดของขั้นรวบรวมดวงดาว"

หากคำพูดของเสี่ยวเต๋อเป็นจริง เงินฉางเชิงในอนาคตเพียงคนเดียวก็สามารถรับมือทั้งกองทัพ จะยึดเมืองหรือทำลายอาณาจักรใดๆ ก็ย่อมได้

"ในตอนนั้นคนอย่างพวกเราคงไม่มีความสามารถจะต่อต้านเจ้าได้ แม้แต่น้อย และอาจถูกเจ้าทุบตีราวสุนัข" เสี่ยวเต๋อหยุดไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวต่อ "และนั่นไม่ยุติธรรมสำหรับพวกเรา"

ทั่วทั้งลานเรือนเจียบงัน ดันให้ถึงแหลกเป็นผุยผงไปแล้ว แม้แต่สายลมก็ไม่กล้าพอจะพัดผ่านหรือทำให้กระบี่ที่ลอยอยู่เหล่านั้นสั่นไหว

เมื่อเหล่ายอดฝีมือจากราชสำนักได้ยินคำพูดของเสี่ยวเต๋อ พวกเขา ก็จมอยู่ในความคิด สารพัดอารมณ์ปรากฏขึ้นบนใบหน้า

เงินฉางเชิงไม่ตอบ ริมฝีปากบางแหม้เข้าหากันจนเป็นเส้นเดียว

เชกเช่นเส้นสายนับร้อยในหิมะที่เกิดจากกระบี่

ไม่มีผู้บำเพ็ญเพียรคนใดยินดีเห็นอนาคตเช่นนั้นหรือยินยอมเป็น
สุนัขที่ถูกกระบี่ของผู้แข็งแกร่งทุบตี

แต่ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นศัตรูกันอยู่แล้ว ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้
อนาคตอันน่าหวาดกลัวเกิดขึ้น ทั้งหมดที่พวกเขาทำได้และจำเป็นต้องทำ
มีเพียงอย่างเดียวคือฆ่าเงินฉางเชิงเสียตั้งแต่ตอนนี้

เสี่ยวเต๋อยังจ้องมองเงินฉางเชิงอย่างสุขุม ทันใดนั้นดวงตาเขาก็
ฉายแสงสีน้ำตาล และร่างกายก็ระเบิดพลังปราณอันน่าสะพรึงกลัว
ออกมา

พลังปราณนี้เปี่ยมด้วยกลิ่นอายโบราณและดุร้ายป่าเถื่อน รวากับ
มีเลือดสัตว์อสูรไหลเวียนอยู่ในนั้นแม้แต่ส่วนที่เล็กที่สุด

เสื้อผ้าของเขาคับแน่นมากขึ้น เผยให้เห็นกล้ามเนื้อภายในที่แข็งแกร่ง
กำยำประหนึ่งขุนเขา จากนั้นคนที่เล็กละเอียดและแข็งแรงเริ่มจำนวน
นับไม่ถ้วนก็แทงทะลุเสื้อผ้าจนเป็นรูถึยิบ

บนอกเขามีแผลลึกซึ่งเกิดจากกระบี่เพลิงผลาญของเงินฉางเชิง
ในตอนที่ปะทะกันครั้งแรก นับจากตอนนั้นเลือดก็ไหลออกมาตลอดเวลา
ทว่าตอนนี้ปากแผลพลันสมานปิดและเลื่อนหายไป

เงินฉางเชิงกระชับด้ามกระบี่ให้แน่นขึ้น เพราะเขารู้ว่าเสี่ยวเต๋อ
กำลังจะใช้วิชาที่แข็งแกร่งที่สุด

เผ่ามารมีข้อได้เปรียบเหนือเผ่ามนุษย์มากมาย อย่างเช่นความเร็ว
ความแข็งแกร่งกับความทนทานตามธรรมชาติของร่างกาย และความ
ได้เปรียบสูงสุดของยอดฝีมือเผ่ามารก็คือพวกเขาสามารถแสดงร่างที่แท้จริง
ได้เป็นระยะเวลาสั้นๆ โดยการยืมสายเลือดของบรรพบุรุษมาทำให้
ตนรวดเร็วยิ่งขึ้น แข็งแกร่งยิ่งขึ้น และทนทานยิ่งขึ้น

นี่คือการจำแลงกาย

เกิดเสียงดังกระหึ่มขึ้นในลานเรือน สายลมแรงหอบหนึ่งพัดเอา
เศษกิ่งไม้ถังบนพื้นดินไปกระแทกใส่กำแพงจนแหลกละเอียดยิ่งกว่าเดิม
เสียงเต๋อหายตัวไปจากประตูหิน ก่อนจะปรากฏขึ้นตรงหน้า
เงินจางเซิง

กระบี่หลายร้อยเล่มซึ่งส่งเสียงครืนครั่นขณะขยับไหวอยู่ในอากาศ
พลันนิ่งไป

เสียงเต๋อได้ข้ามระยะห่างแปดจั้งในเวลาเพียงไม่กี่ลมหายใจ
ก่อนจะถูกกระบี่หกเล่มกรีดแทงใส่ทันที

ทว่าแม้กระบี่ทั้งหกเล่มจะออกกระบวนท่าดงามติดต่อกันก็ไม่อาจ
ชะลอฝีเท้าของเสียงเต๋อได้

ฝากไว้ได้เพียงรอยแผลตื้นๆ บนร่างของเขาเท่านั้น

ในฐานะยอดฝีมือรุ่นกลางของเผ่ามาร ร่างกายของเสียงเต๋อเรียก
ได้ว่าทนทานจนน่าขนลุก และยังกลายป็นนำสะพริ่งกลัวเกินจินตนาการ
หลังจากจำแลงกาย หากไม่ใช่เพราะกระบี่ทั้งหมดที่เงินจางเซิงได้มา
จากสระกระบี่ล้วนเป็นกระบี่เลื่องชื่อเมื่อหลายร้อยปีก่อน พวกมันคง
ไม่อาจสร้างรอยแผลแม้เพียงเล็กน้อยให้เสียงเต๋อได้

หมัดของเสียงเต๋อพุ่งเข้าใส่เงินจางเซิงท่ามกลางสายลมหิมะ

เขายังคงไม่ใช้อาวุธเช่นเดียวกับครั้งแรกที่พวกเขาปะทะกันด้านนอก
กำแพง

หลังกลับจากเขาห่านซานเสียงเต๋อก็สำรวจขึ้นกว่าเดิม อีกทั้ง
การบำเพ็ญเพียรยังก้าวหน้าขึ้นมาก ส่วนที่ต่างออกไปที่สุดคือเขามี
ความมั่นใจในหมัดของตัวเองมากขึ้น

เขามีอาวุธ แต่ตอนนั้นบนเส้นทางภูเขามารเขาห่านซาน ก่อนที่จะ
ถูกหลิวชิงแทงใส่ เขาไม่มีแม้แต่เวลาจะชักมันออกมา

จากนั้นเขาก็ได้พบกับราชาปีศาจในป่าต้นพลับพลึงดำ อาวุธ

ของเขายังเป็นสิ่งน่าขันไม่ว่าเขาจะชักมันออกมาได้หรือไม่ก็ตาม
 หลังจากนั้นเสียวเต๋อก็กึ่งอาวุธและใช้เพียงมือของตนเท่านั้น
 เมื่อเทียบกับดาบ กระบี่ หอก หรือศัสตราวิเศษ มือต่างหากคือ
 อาวุธที่แท้จริงของผู้บำเพ็ญเพียร
 มือนั้นโจมตีได้เร็วกว่ากระบี่มาก
 และเร็วกว่ากระบี่ของเงินฉางเซิงเช่นเดียวกัน
 ก่อนเงินฉางเซิงจะมีโอกาสสอยกระบี่ หมดของเสียวเต๋อก็กมาถึงแล้ว
 โชคดีที่เขาถือร่มกระดาดของไว้ในมือซ้ายตลอดเวลา
 ร่มยี่มกำลังจากสายลมลอยขึ้นและด้านรับหมดของเสียวเต๋อเอาไว้
 ร่มยุบลงเมื่อแรงมหาศาลกดลงมา ได้ยินเพียงเสียงดังสนั่น ทำซ้าย
 ของเงินฉางเซิงจมลึกลงไปในพื้นที่ดิน
 พื้นหินแข็งถูกเงินฉางเซิงเหยียบจนแตกเป็นรอยคล้ายใยแมงมุม
 ก่อนเท้าซ้ายของเขาจะจมลึกลงไปเสมือนอยู่ในน้ำวน
 เสียงกรือบดังมาจากร่างของเงินฉางเซิง กระดูกบางท่อนในร่าง
 ของเขาแตกกร้าว บางที่อาจจะหักแล้ว
 จิตกระบี่ที่แหลมคมอย่างมากส่องประกายออกมาจากขอบของ
 ร่มกระดาดของ
 เสียวเต๋อร้องคำรามพร้อมยกกำปั้นฟาดลงไปอีกครั้ง ก่อให้เกิด
 ลมกระโชกแรง กิ่งของต้นไม้ถึงถูกพัดออกจากลานเรือนจนหมดสิ้น
 รอยร้าวนับไม่ถ้วนปกคลุมกำแพง เศษหินค่อยๆ ร่วงลงมาจากดูราวกับว่า
 กำแพงได้ผ่านกาลเวลานับหมื่นปีในช่วงพริบตา
 หมดชุดลงมาราวกับภูเขาลูกใหญ่ ในขณะเดียวกันยอดฝีมือจาก
 ราชสำนักก็ลงมือโจมตีเงินฉางเซิงพร้อมกัน จิตกระบี่ปรากฏขึ้นเต็ม
 ลานเรือนเมื่อเพลงกระบี่หลากหลายรูปแบบถูกใช้ออกมาอย่างไม่ขาดสาย
 หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งความเงียบสงบก็กลับมาสู่ลานเรือนอีกครั้ง

เสี่ยวเต๋อเยี้ยกำลังจากแรงสะท้อนถอยไปด้านหลังสู่ประตูหินของ
ลานเรือน ดูเหมือนไม่ได้รับบาดเจ็บ

ทันใดนั้นเสียงครูดักดังมาจากโบหน้าเขา

พร้อมกันกับเสียงนี้ โบหน้าเขาพลันปรากฏรอยแผลยาวถึงครึ่งซุน
แผลอันน่ากลัวจากคมกระบี่นี้ลึกจนเห็นกระดูกและมีเลือดไหลออกมา

เงินฉางเซิงที่ยืนตรงหน้าบันไดหินเก็บกระบี่เข้าฝัก

ชนอันแข็งแกร่งหลายเส้นร่วงลงมา เกิดเสียงราวกับเข็มเหล็ก
ตกกระแทกพื้น

พร้อมกันกับเสียงนี้ เงินฉางเซิงก็เริ่มไอ ไออย่างรุนแรง โบหน้า
ชิดขาขึ้นทุกครั้งที่ไอ เท้าที่เหยียบลงบนเศษหินสั่นเล็กน้อย และร่าง
ของเขาก็ส่ายเอนจนแทบล้ม

เห็นได้ชัดว่าเขาบาดเจ็บหนักกว่าเสี่ยวเต๋อ

สีหน้าเสี่ยวเต๋อเคร่งเครียดอย่างยิ่ง แต่ไม่ใช่เพราะเงินฉางเซิง
ทำให้เขาบาดเจ็บอีกครั้ง ไม่ใช่เพราะร่างกายอันแข็งแกร่งและทนทาน
ของเขาไม่อาจต้านทานกระบี่ไร้ราศีที่ติดอันดับในทำเนียบร้อยศัสตราวุธ
แต่เป็นเพราะบนร่างเงินฉางเซิงไม่มีรอยกระบี่เลยสักนิด นี่หมายความว่า
ในการปะทะกันอย่างซูลมุนเมื่อสักครู่นี้ไม่มีกระบี่ใดของยอดฝีมือจาก
ราชสำนักเข้าใกล้เงินฉางเซิงได้เลย

เมื่อเผชิญกับการลงมือเต็มกำลังของเสี่ยวเต๋อ เงินฉางเซิงก็ได้รับ
บาดเจ็บอย่างเห็นได้ชัด แล้วเขายังสามารถควบคุมกระบี่หลายร้อยเล่ม
พร้อมกันได้อย่างไร

เสี่ยวเต๋อสับสนยิ่งนัก พึงรู้ว่าแม้พลังจิตของเงินฉางเซิงจะแข็งแกร่ง
กว่าผู้บำเพ็ญเพียรทั่วไป แต่ก็ไม่เกินรับมือสำหรับยอดฝีมืออย่างเสี่ยวเต๋อ

แล้วเงินฉางเซิงทำได้อย่างไรกัน

เสี่ยวเต๋อมองกระบี่หลายร้อยเล่มที่ลอยอยู่กลางอากาศอย่างเสียวสัน

เขาไม่เข้าใจเรื่องนี้ แต่อย่างน้อยก็แน่ใจว่าหากเงินฉางเซิงต้องการ
ควบคุมกระป๋องทั้งหมดพร้อมกันย่อมต้องสิ้นเปลืองพลังจิตอย่างมาก

หากการต่อสู้เป็นเช่นนี้ต่อไป แม้เงินฉางเซิงจะยังไม่ล้มลง แต่ก็
มีโอกาสเป็นไปได้ว่าพลังจิตของเขาจะแห้งเหือดไปจนหมด

"เจ้าจะทนได้อีกสักแค่นั้นเชียว" เสี่ยวเต๋อชิงสายตากลับมาจาก
กระป๋องเหล่านั้นและหันไปทางเงินฉางเซิง "หากเจ้าฝืนอยู่ที่นี้ ก็มีแต่จบลง
ด้วยการที่ข้าต่อยเจ้าหมดแล้วหมดเล่าจนตาย"

กระป๋องหลายร้อยเล่มลอยอยู่ในอากาศอย่างเงียบเงียบ คู่กันอยู่
รอบตัวเงินฉางเซิง

นี่อาจนับได้ว่าเป็นค่ายกลกระป๋องป้องกันหรือเป็นค่ายกลโจมตี และ
ยังเป็นกรงขังอีกด้วย

เป็นเรื่องยากที่ผู้อื่นจะบุกเข้าไปในกรงขังนี้ แต่ก็ยากที่เงินฉางเซิง
จะออกมาเช่นกัน เพราะตัวเขาเองก็ยังไม่กล้าที่จะเปิดประตูนี้

ดังนั้นเขาจะทนได้นานเท่าไร

"ข้าไม่รู้" เงินฉางเซิงคิดใคร่ครวญอีกเล็กน้อยแล้วกล่าว "อย่างน้อย
ที่สุดข้าก็ทนจนกว่าโจทก์จะตาย"

เมื่อได้ฟังคำตอบนี้ เสี่ยวเต๋อก็เข้าใจในที่สุดและตกตะลึงอยู่บ้าง
อันที่จริงก่อนหน้านี้เงินฉางเซิงได้แสดงจุดยืนอย่างชัดเจนแล้ว
แต่เสี่ยวเต๋อกับยอดฝีมือของราชสำนักที่ล้อมเขาอยู่ล้วนไม่ยอมเชื่อ

ทว่าตอนนี้เสี่ยวเต๋อเริ่มเชื่อเขามากขึ้นเรื่อยๆ เพราะเงินฉางเซิง
ยังคงไม่จากไป ยังคงยืนอยู่ตรงหน้าบันไดหิน

เงินฉางเซิงอยู่ที่นี้ ดังนั้นเสี่ยวเต๋อและยอดฝีมือจากราชสำนัก
ทั้งหมดก็ต้องอยู่ที่นี้เช่นกัน

ราชสำนักตำโจ้วได้วางแผนสังหารหวังฟัวกับเงินฉางเซิงในวันนี้
แต่ตอนนี้เสี่ยวเต๋อได้ล้มเลิกความคิดนี้แล้ว

เขารู้ว่าเงินฉางเซิงยังมีลูกไม้ซ่อนอยู่ หากมีเพียงกระบี่ที่ลอยอยู่ในอากาศพวกนี้ เงินฉางเซิงไม่มีทางเอาชนะหลินกงกงในสำนักศึกษาศาสนาหลวงได้

หากเงินฉางเซิงใช้ลูกไม้ นั่นออกมา อย่างน้อยก็คงจะฝ่าวงล้อมออกไปได้

แล้วเหตุใดเขาจึงไม่จากไป หรือเขากำลังถ่วงเวลารอให้ใครบางคนลงมือสังหารโจวทองจริง ๆ

เงินฉางเซิงไม่พูดอะไรอีก เพราะเขาได้ตอบคำถามนั้นไปแล้วตอบถึงสองครั้ง

นับตั้งแต่นั้นเริ่มขึ้น เขากับหวังพั่วก็ต้องการสังหารโจวทอง หลังจากนั้นราชสำนักก็ยกเรื่องนี้ขึ้นมาใช้สังหารเขากับหวังพั่ว สถานการณ์แปรผันอยู่ตลอดเวลา พลิกกลับไปมาอยู่เสมอ คนผู้นั้นไม่เคยปรากฏตัวเลยแม้แต่ครั้งเดียว เป็นไปได้มากกว่าถูกศิษย์พี่รังเอาไว้ในวังหลวง

ดาหนักหลิงนั่งเฝ้าตลอดมา คาดว่าคงถูกผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้นสะกดเอาไว้ชั่วคราว แต่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้นย่อมไม่มีกำลังไปทำเรื่องอื่นอีกเช่นเดียวกัน

การพลิกผันครั้งสำคัญที่สุดในสถานการณ์ทั้งหมดก็คือเถี่ยชู่ไม่อาจสังหารหวังพั่วได้ ทั้งยังถูกหวังพั่วสังหารเสียเอง

ดังนั้นทุกอย่างจึงกลับคืนสู่ต้นกำเนิด

คืนสู่จุดเริ่มต้นแรกสุด

ยังคงเป็นการสังหารโจวทอง

ดังนั้นเขาจึงต้องเฝ้าทนอยู่ที่นี้ ทนจนกว่าโจวทองจะตาย

เขาเชื่อว่าโจวทองต้องตายอย่างแน่นอน

ไม่ว่าใครจะเป็นคนลงมือ เขาก็ต้องถูกสังหารอยู่ดี

ตอนที่ 50

คุกใต้ดิน (ตอนต้น)

มีเหตุผลมากมายที่เงินฉางเซิงต้องสังหารโจวทง เหตุผลสำคัญที่สุดก็คือการยึดอำนาจที่สุสานเทียนชู่ที่เดิมทีก็เป็นผลพวงจากการพยายามสังหารโจวทงครั้งก่อนของเขา

ครั้งที่แล้วที่เขาเดินเข้ามาในลานเรือนแห่งนี้คือจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนประวัติศาสตร์ เป็นชนวนเหตุของความเป็นความตายทั้งมวล ตอนนี้จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ตายไปแล้ว คนอื่นอีกมากมายก็ตายไปแล้ว กระแสธารแห่งประวัติศาสตร์ได้ไหลไปสู่จุดโค้งใหญ่แห่งการเปลี่ยนแปลง ทว่าโจวทงก็ยังมีชีวิตอยู่ดี ดีกว่าที่เคยเป็นมาเสียอีก เงินฉางเซิงจึงรู้สึว่าการที่เขาจะจบเรื่องนี้ลงนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ถึงแม้เขาจะไม่รู้ว่าตอนนี้โจวทงไปอยู่ที่ใดก็ตาม

จากนั้นเขากับเสี่ยวเต๋อก็ก้มหน้าลง มองเกล็ดหิมะเกลื่อนกลาดบนพื้นลานเรือนในเวลาเดียวกัน

หิมะนั้นสั้นไหวเล็กน้อยราวกับว่าลึกลงไปในพื้นดินมีการสั่นสะเทือนเบาๆ

เจ้าหน้าที่กองชำระความหลายคนสบตากันด้วยสีหน้าตกใจ จากนั้น

ความตกใจในดวงตาก็เปลี่ยนเป็นความเด็ดเดี่ยว พวกเขากำกระบี่แน่น
ก่อนจะหันไปหาเงินฉางเชิง

เงินฉางเชิงไม่ได้มองพวกเขา ดวงตายังคงจับจ้องหิมะบนพื้น

ทันใดนั้นจิตกระบี่สับกว่าสายก็ส่องสว่างไปทั้งลานเรือนแล้วพาดลง
กับพื้น

หิมะปลิวกระจายอย่างบ้าคลั่งเพราะจิตกระบี่อันรวดเร็วและรุนแรง
พ่นหินแหลกไปในทันที ดินสีดำกระดอนขึ้น เพียงชั่วพริบตาหลุมลึก
ครึ่งซีกก็ปรากฏขึ้นบนพื้นดิน

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นคำรามอย่างเดือดดาล ต่างคนต่างออกเพลงกระบี่
ที่แข็งแกร่งที่สุดเพื่อพยายามหยุดเงินฉางเชิงเอาไว้

เสียวเต๋อพอจะคาดเดาได้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นหมายความว่าความเช่นไร ประกาย
ความมั่งร้ายพลันสาดพุ่งออกมาจากดวงตา ก่อนหมัดทั้งสองที่หนัก
ราวกับขุนเขาจะเหวี่ยงเข้าใส่กระบี่หลายร้อยเล่มในอากาศ

ลานเรือนแห่งนี้เคยมีต้นไผ่ถึง แต่ถูกเงินฉางเชิงทำลายไป
หลังจากนั้นต้นไผ่ดั้งเดิมใหม่ที่แทบจะเหมือนต้นเดิมไม่มีผิพืชนักถูก
ย้ายมาปลูก ทำให้แม้แต่เจ้าหน้าที่กองชำระความที่จิตใจโหดเหี้ยม
ไม่สนใจในความงามยังต้องประหลาดใจเมื่อได้เห็น แต่แน่นอนว่า
ต้นไผ่ดั้งเดิมนี้ก็ถูกทำลายไปเช่นกัน ด้วยฝีมือของเงินฉางเชิงอีกเช่นเคย

เจ้าหน้าที่กองชำระความทู่เม่เหยาตเห้งเหอและหยดน้ำตารวมถึง
ใช้เวลาอย่างมากมาในการหาต้นไผ่ถึงหน้าตาเหมือนเดิม จากนั้นก็
ใช้เวลาอีกไม่น้อยขุดหลุมริมกำแพงของลานเรือน มีดินหนึ่งในฤดูสารท
ที่น้ำฝนทำให้หลุมนั้นถึงกับกลายเป็นบ่อน้ำเล็กๆ ด้วยซ้ำ แต่ก่อนรุ่งสาง
น้ำในนั้นก็ได้ซึมลงไปในดินและหายไปอย่างไร้ร่องรอย

กองชำระความตั้งอยู่ในตรอกกองทัพบกเหนือชื่อเจิ้งและยังมีอีกชื่อที่

ผู้คนเรียกกันว่าคุกโจว แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าแท้จริงแล้วคุกโจวนั้น
อยู่ใต้หลุมซึ่งขุดไว้ปลูกต้นไม้ลึกลงไปสิบเจ็ดจั้ง คุกโจวสร้างเป็นห้องซัง
ห้าห้อง รอบผนังหินอัดแน่นด้วยดินและเศษหินแหลมคมจำนวนมาก
และยังวางค่ายกลป้องกันจำนวนนับไม่ถ้วนเอาไว้

สถานที่ซึ่งอยู่ลึกลงไปใต้พื้นดินและถูกซ่อนเร้นด้วยค่ายกลชั้นแล้ว
ชั้นเล่าแห่งนี้ลึกลับอย่างที่สุด ไม่เคยมีคนนอกได้เข้าไป เป็นสถานที่
อันแข็งแกร่งยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นจิตกระบี่จำนวนนับไม่ถ้วนและ
เจตนารมณ์ดาบรุนแรงของเงินฉางเซิงเมื่อครั้งที่บุกมาคุกโจวครั้งแรก
หรือจิตกระบี่ที่บินหวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศในขณะนี้ล้วนไม่ส่งผลกระทบ
ต่อที่นี้เลยแม้แต่น้อย แม้แต่แรงสั่นสะเทือนสักนิดก็ไม่มี

ลึกเข้าไปในห้องซังห้องหนึ่ง แสงไฟสลัวแต่มีแสงส่องสว่างให้
โตะตัวเล็กภายในห้อง

บนโตะมีถั่วจานหนึ่ง สุราสองไห และตะเกียบสองคู่

ผู้ที่นั่งอยู่ด้านหนึ่งของโตะเป็นบุรุษวัยกลางคนร่างสูงใหญ่กำยำ
แม้ว่าชุดนักโทษจะเปื้อนด้วยเลือดที่เปลี่ยนเป็นสีดำ ผมยุงเหยิง
ยาวเลยบ่า แต่ก็ไม่อาจปิดบังความองอาจห้าวหาญของเขาเอาไว้ได้
เขาก็คือขุนพลเทพเซวียเหอที่ถูกจับกุมตัวกลับมาจึงตูเมื่อหลายวันก่อน
ส่วนผู้ที่นั่งตรงข้ามเขาคือชายวัยกลางคนอีกคนหนึ่ง คนผู้นี้ไม่ได้สวม
ชุดขุนนางแต่สวมเสื้อผ้าธรรมดา รูปร่างผอมบาง แก้มตอบ หน้าซีด
และดวงตาสงบลึกล้ำ ดูประดุจภูตผี

ผู้คนมากมายตายในคุกโจว แต่ไม่มีใครรู้ว่าคุกนี้มีผีหรือไม่ ทว่า
ต่อให้มี พวกผีก็คงถูกคนผู้นี้ทรมานจนเกินจะบรรยายได้และไปเกิดใหม่
นานแล้ว

เขาคือนายแห่งคุกโจว ในที่แห่งนี้แม้แต่ผีก็ยังคงกลัวเขา

กระบี่อันยอดเยี่ยมมาก่อนหน้านี้ที่แทงทะลุตัวเขาบนเก้าอี้ไต้ชื่อนั้น

เพียงแค่แทงใส่ชุดขุนนางสีแดงของเขาเท่านั้น นับจากนั้นเงินฉางเชิง และคนมากมายก็คาดเดาว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ใด หลายคนคิดว่าเขาซ่อนตัวอยู่ในวังหลวง ในขณะที่บางคนเชื่อว่าเขาเสียชีวิตและหนีไปจากจิงตูแล้ว

ไม่มีใครคาดเดาได้ว่าเขายังอยู่ที่นี้ ภายในลานเรือนแห่งนี้ เพียงแต่อยู่ลึกลงไปใต้ดิน

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือเขากับเงินฉางเชิงนั้นอยู่ห่างกันเพียงสิบเจ็ดจิ้งเท่านั้น

เขาไม่สนใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย และยังกินถั่วต้มสุร่าอย่างใจเย็นราวกับหาฝนกระป๋องบนบ่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา ไม่ว่ามันจะเกี่ยววราดเพียงใดก็ตาม

เขยียเหอมองไปในดวงตาเขาก่อนจะกล่าว "เจ้ากลัว"

เขาเป็นขุนพลเทพที่มีชื่อเสียงไปทั่วต้าโจวในฐานะน้องชายของเขยียสิงทวน กระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเขารู้ความสามารถในสมรภูมิแดนเหนือเขยียเหอได้นำทหารต่อสู้กับพลหมาป่าเผ่าปีศาจซึ่งมีข้อพิพาทกันมายาวนานหลายสิบปี เขาก็เข้าใจเรื่องความตายและความหวาดกลัวอย่างลึกซึ้ง

ยามที่ผู้คนหวาดกลัวที่สุดมักยืนกรานจะอยู่ในที่ที่พวกเขาคุ้นเคยที่สุด ต่อให้มันจะไม่ใช่ว่าเลือกที่ชาญฉลาดนักก็ตาม การที่โจวทงตัดสินใจอยู่ที่นี้แทนที่จะไปวังหลวงอาจทำให้ผู้อื่นอู่ทานด้วยความชื่นชมในความฉลาดและนิ่งสงบของเขา แต่ในสายตาของเขยียเหอ นี่เป็นเพียงข้อพิสูจน์ว่าโจวทงกำลังหวาดกลัว

คุกโจวที่ซ่อนอยู่ใต้ดินแห่งนี้เป็นสถานที่ซึ่งโจวทงคุ้นเคยที่สุด ในที่แห่งนี้เขาเคยทรมานและสังหารมนุษย์ เผ่ามาร และเผ่าปีศาจไปมากมายเหลือเกิน

โจวทงไม่ได้ไปที่วังหลวงเพราะลางสังหรณ์ลึกๆ ในใจและความไม่ไว้วางใจผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้น แต่เขาจะไม่อธิบายเรื่องนี้ให้เซวียเหอฟัง เพราะเซวียเหอเป็นนักโทษของเขา ย่อมไม่มีสิทธิ์ได้รับคำอธิบาย ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่ต้องการให้มีผู้ล่วงรู้แม้แต่คนเดียวว่าความภักดีของเขาต่อผู้ศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้นไม่ได้แน่วแน่อย่างที่คนอื่นคิดกัน

คุกใต้ดินนี้อับชื้นและมีดมัวเกินไปจึงเป็นไปไม่ได้ที่จะรู้สึกสะดวกสบาย แม้แต่สำหรับโจวทงเองก็ตาม ห้องขังห้องนี้ที่เซวียเหออยู่นั้นเป็นห้องที่แห้งที่สุด หยดน้ำที่หยดลงจากเพดานหินทิ้งระยะห่างยาวนานที่สุด และหยดน้ำก็ไม่ตกลงบนโต๊ะตัวนี้หรือที่นอนนุ่มฟาง

นี่นับว่าเป็นการดูแลที่พิเศษทีเดียว ถึงแม้เซมทองสำหรับสะกดการบำเพ็ญเพียรหลายเล่มบนร่างเซวียเหอจะเป็นโจวทงที่ลงมือปักลงที่ละเข็มด้วยตัวเองก็ตาม

"อย่าได้พยายามทำให้ข้าโกรธ ข้าไม่คิดจะฆ่าเจ้า ถึงอย่างไร เขาก็เคยบอกว่าพวกเราล้วนเป็นพี่น้องกัน" โจวทงพูดอย่างสุขุม

โจวทงกับเซวียสิงชวนเป็นพี่น้องกัน เซวียสิงชวนก็ยังเป็นพี่น้องกับเซวียเหอด้วย

มีแค่สามพี่น้องกับเซวียฮูหยินที่รู้เรื่องนี้

ในอดีตเซวียสิงชวนหวังมาเสมอว่าเซวียเหอกับโจวทงจะกลายเป็นพี่น้องกันจริงๆ

เซวียเหอไม่ชอบโจวทง แต่เขาไม่เคยพูดอะไร

ตอนที่พบว่าโจวทงเป็นผู้วางยาพิษพี่ชายจนตาย เขาก็ตัวแข็งไปด้วยความโศกสลดและโกรธแค้นเดือดดาล แต่เซวียเหอก็ยังคงรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ได้เพราะเขาไม่เคยนับโจวทงเป็นพี่น้อง และเขาก็รู้ดีว่าโจวทงเป็นคนเช่นนั้น แต่หลังได้ยินคำพูดนี้ของโจวทง เขาก็ไม่อาจควบคุมตัวเองได้อีกต่อไป ถ่มน้ำลายปนเลือดใส่โจวทง

ใจทงหันหลบ แต่ไม่ได้หันหน้ากลับมา

เขาคงท้วงทำนั้นไว้ จ้องมองไปที่มุมผนังทางตะวันตกเฉียงใต้ของ
ห้องข้าง

เขาสัมผัสได้ว่าที่ด้านหลังของผนังหินมีแรงสั่นสะเทือนแผ่วเบา
ทว่าชัดเจนยิ่ง

มีใครบางคนกระตุ่นค่ายกล

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3qDyjAE>